

Forfatter: Udrag fra De tvende Draaber

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 219.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365549056/facsimile.pdf> (tilgået 23. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Hans Ben laa paa Gulvet, en Blækdraabe laa paa Bladet. I det aabne Cellovindu stod en rød Blomst, han engang havde hjembragt fra Østerland og fra hvis fine Blad en rosenrød Dugdraabe var nedfalden paa Karmen.

Den Døende pegede ud mod den rosenrode Morgenhimmel og fortalte Brødrene i faa Ord, hvad han havde seet. Det sidste Sandkorn udtrandt af Timeglasset. Den Gamles Rost var forstummet med hans sidste Bøn. Hans Hænder lae foldede over hans Bryst. Hans Øine vare lukte; men hans sidste Suk var blevet til et himmelsk Smil paa hans Læber. Ved hans Jordefærd laa Bogen med hans Levnet og hans fromme Aftentanker ved hans Baare. Hans sidste Tanker om det Ondes Magt og Oprindelse stode, som en eneste stor Blækdraabe, paa det sidste Blad; men ved Bogens Side stod den røde Blomst endnu med sine lange nedhængende Blomsterklokker, der havde en Dugdraabe fra Sommermatten i hvert af de fine Bøgere.

Det var den Blomst, som de Lærde kalde Fuchsia, men som siden almindelig kaldes Christi Bloddraabe.